

V. Leac

Ușian

recomandat de

OBSERVATOR
CULTURAL

Ninpress

CHARMIDES

V. Leac

Lucian

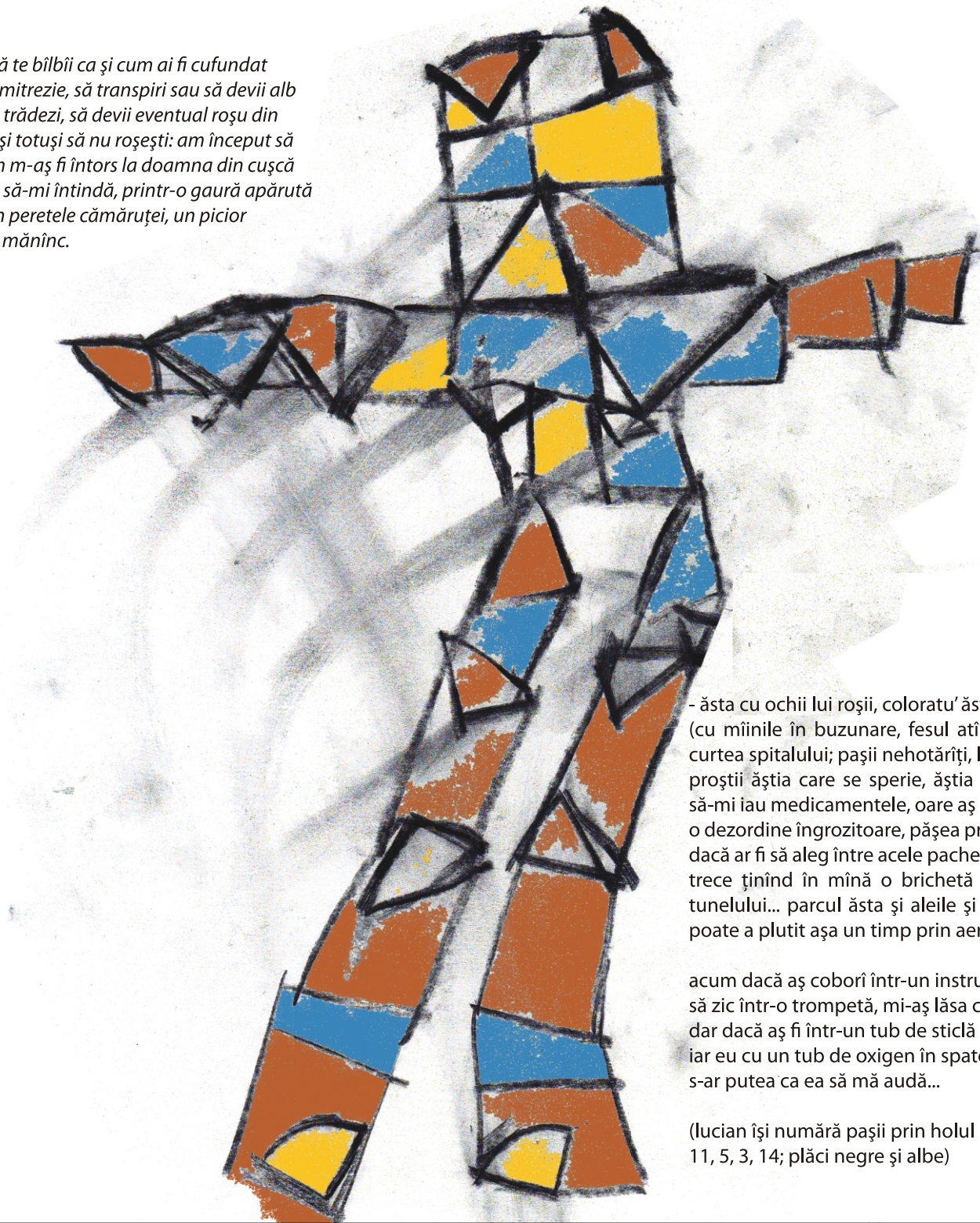

Lupian

Nu-i deloc ușor să te bîlbii ca și cum ai fi cufundat într-o stare de semitrezie, să transpiri sau să devii alb ca varul, să nu te trădezi, să devii eventual roșu din pricina efortului și totuși să nu roșești: am început să vorbesc ca și cum m-aș fi întors la doamna din cușcă și-aș fi convins-o să-mi întindă, printr-o gaură apărută pe neașteptate în peretele cămăruței, un picior ca să-l sug și să-l mănînc.

S.I

4

- ăsta cu ochii lui roșii, coloratu' ăsta, ființele astea filfitoare cu înclinații terestre... (cu mîinile în buzunare, fesul atîrnîndu-i caraghios pe frunte, se plimbă prin curtea spitalului; pașii nehotărîți, la fel și gesturile, murmură.)
proștii ăștia care se sperie, ăștia care zboară...ar trebui să intru, mai bine nu, să-mi iau medicamentele, oare aș putea străbate holul pe o bicicletă de circ? era o dezordine îngrozitoare, pășea printre ceștile de cafea...dacă eram acolo...acum dacă ar fi să aleg între acele pachete goale și tunelul din staniol pe care dacă l-aș trece ținînd în mînă o brichetă aprinsă, chipul meu s-ar reflecta pe pereții tunelului... parcul ăsta și aleile și tufele astea ornamentale...ea nu s-a zdrobit, poate a plutit așa un timp prin aer...

acum dacă aș coborî într-un instrument,
să zic într-o trompetă, mi-aș lăsa ceasul afară;
dar dacă aș fi într-un tub de sticlă care ar pluti prin spațiu,
iar eu cu un tub de oxigen în spate aș cînta la vioară o oarecare melodie
s-ar putea ca ea să mă audă...

(lucian își numără pașii prin holul spitalului
11, 5, 3, 14; plăci negre și albe)

5

6

domnu' doctor, doamna silvia, arhitectul andrei, patronul cornel...
roboții mei din pachete goale de țigări, întunericul împachetat în burta lor și tot acolo este și secretul fabricării frigului adînc.
trebuia să renuț la întîlnirea mea cu Tufi, dar cum să renuț, doar îi promisesem; știa și ea de întîlnirea asta, cum să-l fi lăsat acolo printre arheologii ăia beți.
trebuia să iau de la el pachetele alea goale.
Lucky, robotul nostru cel galben din camel, încă nu era gata.
da, cred că atunci s-a gîndit pentru prima dată...prea mult a stat la fereastră
Bob cel lucitor din dunhill era deja instalat în dreapta, la capul patului;
Croitorașul din assos și ceilalți prieteni ai lui erau în sufragerie...
atunci, pentru prima oară, vocea ei mi s-a părut schimbată.
dacă nu plecam la întîlnire...
trebuie să-mi iau medicamentele, să verific salteaua și jurnalul,
să fiu atent la trepte, să urc cu grijă pînă la doamna silvia,
să cobor, să urc, să fiu atent, să cobor, să urc,
să aranjez planșele de carton, să împart culorile –
și foile zboară cîteodată.

Inițială: ai greșit patu'

Inițială: dansezi? dansezi? dansezi? dansezi?

...în subsol unde sînt aparatele
subsolul cu ferestre în trunchi de piramidă
prin care pătrunde lumina și zgomotele ies distorsionate
acolo sînt ascunși roboții care încetează a mai funcționa cînd intră cheia în
broască...
aceste ființe ușoare lipite cu pastă cristal cu ochii lor din nasturi care nu se
satură niciodată privind aceeași imagine
aici nimeni nu bate covoarele și nimeni nu strigă
sîntem surprize
surprize într-un kinder uriaș

Inițială: au venit gunoierii, au venit gunoierii

...întodeauna înainte de a ieși deschide microundele
șterge platoul jena
îchide microundele deschide microundele șterge ceva
așază o farfurie în microunde o scoate o șterge
verifică geamurile șireturile da sînt închise
legate putem pleca...

erau zilele alea speciale cînd ne jucam
țineam spectacole da era specialistă în a alege zile speciale
zile cu soare fără caniculă
cu aer uscat și cumva răcoros parcă în cameră
atunci îl dădeam jos pe Croitoraș de pe dulapul din hol
îl aduceam pe Dan Mincinosu de pe frigider
da era minunat

7

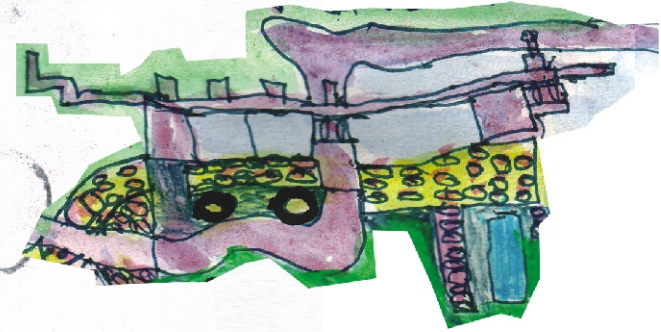
Inițială:- s-au încăierat cîinii sub castani

...erau înnebuniți după muzica reggae
ne distram toți ca nebunii
ce grozav dansa Puk robotul construit de ea...

4 zile după accident da cam așa ceva
Puk a deschis ușa
a ieșit pe hol a chemat liftul a coborît
cei care l-au văzut au povestit că s-a oprit la marginea orașului
într-o benzinărie a jefuit benzinăria și a furat o mașină
ultima dată a fost văzut undeva prin Bulgaria
la intrarea într-un hotel de lux
în compania unui bucătar de ghips

8

trebuia să renunț trebuia să alerg
să urc scările să aștept lingă geam în fața geamului
totul a fost atît de...
o respirație galopantă
acum e tîrziu nu se mai poate face nimic
e tîrziu
trebuie să gîndesc cu cinci minute pe secundă
trebuie să gîndesc cu cinci minute pe secundă
trebuie să gîndesc cu cinci minute pe secundă
trebuie să urc trebuie să cobor medicamentele
cu grijă...
dar în clipa aia eu nu eram acolo
și dacă eram ochelarii erau în haină....

Inițială: - ai greșit patu' nu, nu vreau.

...treceam prin parc cu pachetele goale
puteam să am acum brevet de inventator...îngrijorat
ăia din parc ăia cu ochii roșii ăia erau obraznici
și gunoierii ăștia urlă și rîd
trebuie să am grijă da să verific salteaua....

în capotul ăla maro tot încercînd pe pălării
ștergînd și verificînd microundele era înnebunită
rîdea se ascundea sub masă
își scotea strugurelu' pe urmă mîna cu evantaiu'
ieșea de sub masă ca-ntr-o piesă japoneză
zicea că-i face-o demonstrație lui Bob...
aproape am ajuns
îmi place să ating pereții cu vîrfurile degetelor
cînd trec prin holu' ăsta
parc-aș străbate interiorul unei crete
la capătul căreia aș fi întîmpinat de un partizan din assos

9

îmi place mult obscuritatea din dormitor
să privesc luna cum se reflectă ea în plăcuțele de faiență
și în clipa aia să mă gîndesc
la mișcarea de rotație a pămîntului

trec pragul aaaaaa

- este în regulă, poți pleca.

doamna silvia își bagă degetul întotdeauna verifică

e greu să le ascunzi sub limbă sub buza de sus

da tre' să fii atent la trepte

să cobor să urc și 'mediat la culcare...

dacă eram acolo nu s-ar fi dus la geam

(gîndește) firimituri pe mîine în curte

pentru ăia cu înclinații terestre

cînd iese doamna silvia mă ridic merg la geam

cabana portarului e luminată

și-l văd cum stă el acolo pe canapea

și-și demontează pistolu' se tot uită zîmbește mereu

la vaza aia cu crini de plastic

în pistilul unui crin are înfipt un ac de gămălie

care ține prins în el o figurină din gumă de mestecat

tot țintește în figurina aia și rîde

da e ceva

și în timpul ăsta se aud turturelele

...dacă eram...

10

(dormitorul: cinci paturi pe partea cu luna; cinci paturi pe partea fără)

...ai senzația că toți te examinează pe la spate și

te întorci și ți se pare că auzi zgomote

te pîndește tremuri și te întorci în pat

intră și verifică geamurile și paturile

numără fesurile picioarele ieșite afară afară...

doamna silvia în capotul apretat

Inițială: da...da...da...da...d

- taci!

...trebuie să aflu rezultatul, să fac calcule: dacă un robot e compus din

211 pachete de assos, 72 dunhill și 43 rothmans; să aflu volumu' unui

pachet: lungimea x lățimea = baza x înălțimea, să adun, să înmulțesc,

să împart, da, baza ori înălțimea, tot așa cu celelalte și în final să aflu

exact cît întuneric intră într-un robot. aerul ziua e mai ușor sau mai

greu decît noaptea? da, alte calcule legate de și tot așa se complică

problema, ajungem la fizica superioară...

să nu uit de jurnale

zilele alea speciale cînd roboții jucau teatru

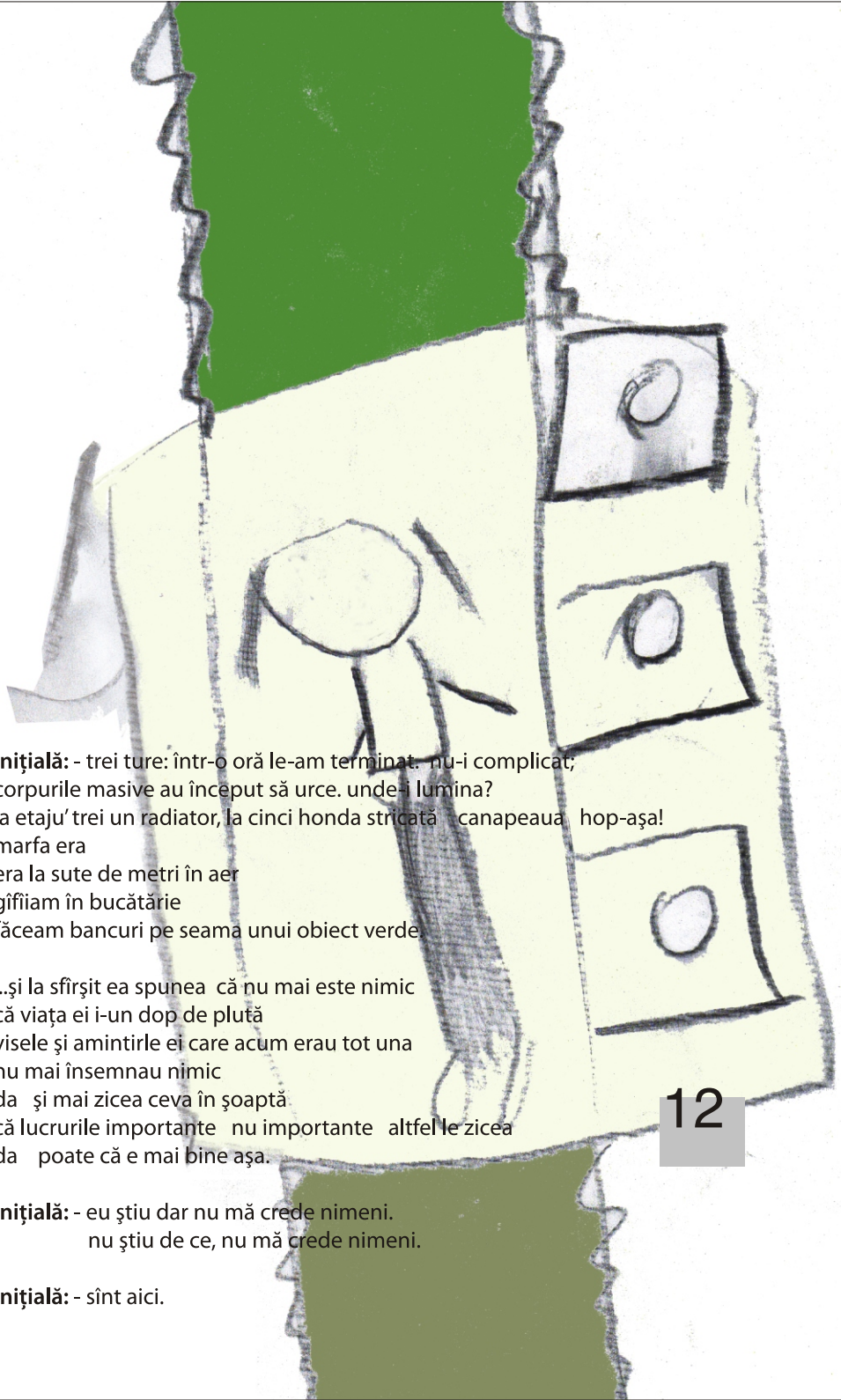
vocea ei pe tonuri diferite

îi aud și acum rîsul

compunea și cîntece acolo pe loc ținînd printre actorii ei preferați

da merita filmată

Inițială: - trei ture: într-o oră le-am terminat. nu-i complicat, corpurile masive au început să urce. unde-i lumina? la etaju' trei un radiator, la cinci honda stricată canapeaua hop-așa! marfa era

era la sute de metri în aer
gîfiam în bucătărie
făceam bancuri pe seama unui obiect verde

...și la sfîrșit ea spunea că nu mai este nimic
că viața ei i-un dop de plută
visele și amintirile ei care acum erau tot una
nu mai însemnau nimic
da și mai zicea ceva în șoaptă
că lucrurile importante nu importante altfel le zicea
da poate că e mai bine așa.

Inițială: - eu știu dar nu mă crede nimeni.
nu știu de ce, nu mă crede nimeni.

Inițială: - sînt aici.

12

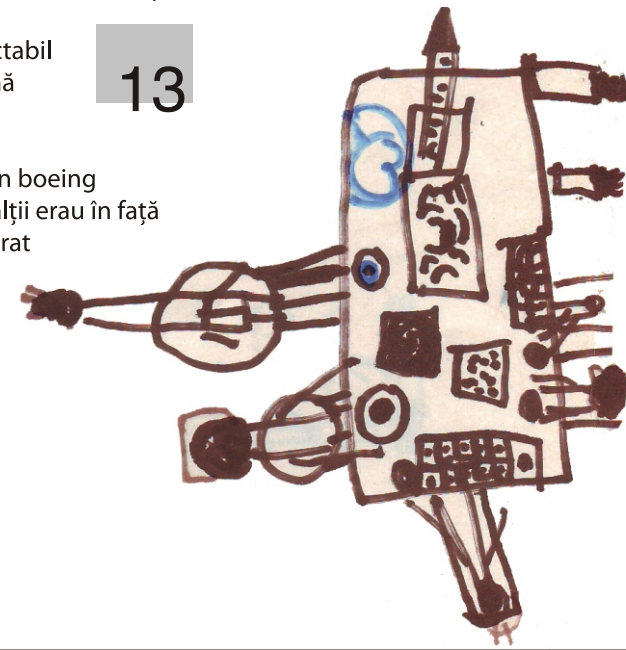

Inițială: - mi-am înșelat soția cu amîndouă
sînt aici mă uit pe geam
virgil nu a scos nici o vorbă
toți care au diplomat mor
Tubi a avut unu' din Anglia și cifru' s-a stricat și a murit și a rămas diplomatu' și
nimeni nu l-a putut deschide și acum zace la poliție
fiecare construiește ceva...
la poliție...
șeful e bărbos și puternic
el are telecomandă
se pricepe mănușile de cauciuc
te trage de limbă asta nu suport
guma asta nu suport.

(Lucian, întins în pat, ascultă vocile celorlalți.)

Inițială: - sînt inginer respectabil
au venit la mine cu o lanternă
omietreisutedehectare
șuie urechile
am trecut pe lîngă lună cu un boeing
pentru că nu m-au lăsat și alții erau în față
i-am zis că-i grasă și s-a supărat
oamenii grași se supără
oamenii slabi se supără
marcu e la capelă
o să trec mîine.

13

...îmi aduc aminte da cînd a acoperit ferestrele
din sufragerie cu roboții îngrămădiți pe pat în jur
avea niște diapozitive cu apostoli
și viața lui Isus pe DVD
inventa cu voce tare niște fapte religioase
petrecute recent și era atît de convingătoare
seara a intrat în baie și a scris cu ruj pe toți pereții
Isus Hristos a fost hornar!

Inițială: - țigări un sac de țigări multe țigări
acolo tre caut multe țigări
platou plin cu țigări
platouri încărcate trenuri multe țigări
ambulante pline cu țigări.

...în ritmul mașinilor care rula pe șosea
luminoase și mișcătoare traversau tavanu' –
atunci era tot noapte stăteam amîndoi întinși în sufragerie
numărînd umbrele care traversau camera
înconjurați de roboții rămași acolo din timpul spectacolului
ultima lor reprezentație
îi sărutam degetele
i le studiam cu atenție
adormea ascultînd susurul robinetului
singurul sunet care-o făcea s-adoarmă
îmi așezam palma plină sub robinet
era înnebunitor s-o vezi dormind...

14

să mai aștept
îl citesc mîine în parc
da doamna silvia e secret

Inițială: - erau obiecte matematice vopsite în roșu
și ventilatoare am fost acolo lîngă mine era un japonez
nu înțelegeam cum oamenii aruncau felicitările în malaxor
atunci s-a întîmplat zîmbeau
că ea vorbea în somn ceva
în cămașa de noapte indiană forever
așezat în fotoliu adormeam și visam din nou spectacolul
cu actrițele alea cinci grase care plutesc prin teatru'
actrițe în baloane uriașe din latex
și un soldat mic întins pe o farfurie
da totul e în ordine
decorul
adică vreau să spun că eram re...

(în parc)

...cînd am intrat ca un hoț
era nu știu ce sărbătoare și muzica dată la maxim
roboții așezați în diferite poziții unii pe scaune
cu instrumente muzicale din staniol și baloane înnodate
era specialistă în asta
m-am lipit lîngă dulapul din hol
o vedeam cum dirijează stînd cu fundul pe călcîie
cum își scutură capu' ca un dirijor
și a ținut-o așa pînă seara fără să observe

15

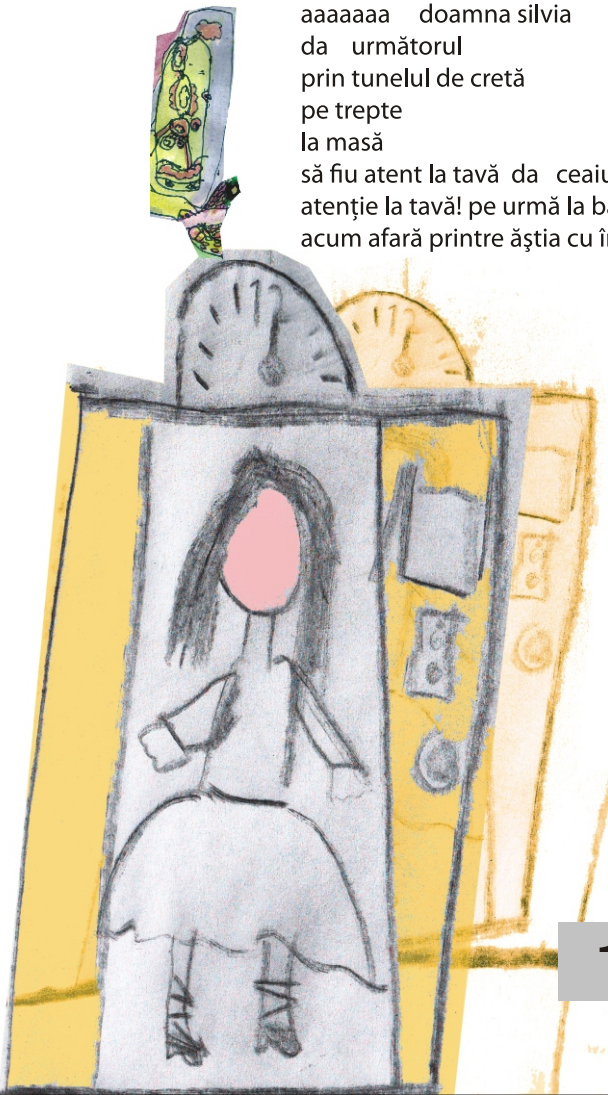

cum a fost am întrebat-o noaptea târziu
e nevoie de disciplină Dan Mincinosu e un talent înnăscut
o să cînte la ateneu
în noaptea aia am rămas treaz
urmărind pe pereți farurile mașinilor...

(toma fumează frunze.
printre castani, razele de soare.
tremură și tot încearcă să-și aprindă țigara;
se joacă cu degetele ca un copil bosumflat.)

- bună dimineața!

...degetul caută se mișcă
aaaaaaa doamna silvia
da următorul
prin tunelul de cretă
pe trepte
la masă
să fiu atent la tavă da ceaiul cartofii
atenție la tavă! pe urmă la bancă acolo da
acum afară printre ăștia cu înclinații terestre

16

atunci după plecarea lui Puk puțin după
am urcat roboții în uscător
atârnați de sfori se roteau în voia curentului
o săptămînă au stat acolo
pe urmă i-am urcat pe toți pe bloc era furtuna aia
de se-ndoiau antenele și fiecare și-a urmat drumul
și ăsta a fost ultimul lor spectacol am simțit
că era și ea atunci cu ei în aer printre blocuri

...sînt aici da în buzunar foile ei să găsesc banca
de lîngă bornă să fi fost un drum cîndva pe-aici?
ceva secret din timpul războiului ceva tot a fost
da de aici se vede prin gard dincolo
băncile pe care stau bătrînii ăia comozi și fumează snagov
aaa banca
da ea e

17

aici a notat totul le zicea *Ficsuri* se încuia în baie
dacă încercam ușa îi auzeam vocea: ocupat, ficsuri!
avea și-un sistem de numerotare inventat de ea.
era foarte meticuloasă. aici e tot ce-a rămas –
secretele ei.

5

nu am băut cafea o zi întreaga. clădiri, tramvaie, mașini și oameni, oameni, oameni. lucrez la niște declasări în elisabetin printre altele. mîine o să fac o pergola; citeodată numai două neclarități: cum vîslesc în regentis și puk îmi spune că nu știe să înoate; a doua nu o mai știu acum. dimineața cînd merg pe stradă mi se face frig. of, să nu te mai superi pe mine; ți-am mai spus, cred că nu vreau să ghicesc - asta e deja un mecanism, în fine (în sensu ăsta nu era cazul). nu mă mai pune să interpretez, e mai bine să îmi ecsplici ce nu. am avut o zi nasoală plină de boarfe. îmi place să mă plimb cu liftul. acum trebuie să plec.

18

1

cred că oricui îi place muzica asta. se întîmplă însă uneori să mă îndepărtez prea tare și atunci nici asta nu mă mai poate ajuta. știu că mă eschivez; de fiecare dată cînd renunț la un fics regret și deschid automat altul. știu că unele lucruri m-ar putea reprezenta, lucruri valabile pentru ceea ce cred eu că sînt, lucruri care egzistă tot timpul în mine. se întîmplă însă uneori să mă îndepărtez... să mă prindă luna august în această ezitare? uf. vreau să fac o paranteză și să dedic melodia pe care-o ascult acum unui fost coleg. nu vreau să fiu deranjată de nimeni: nu ies, nu discut, nu răspund la telefon, nu mă preocup de nimic. trebuie să mă concentrez. o să mai discut cu puk despre ascunzătoare.

19

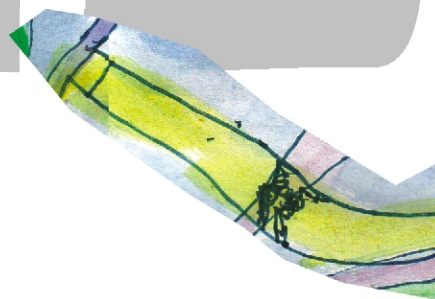

8

ce bine ar fi ca viața să fie în unghi drept, dar poate că nu e cazul. situațiile astea escaldează în timp și chiar dacă nu o să ajungem mai departe, gîndește-te ce are să fie. tu o să te simți mereu mai vinovat. sînt derutată cînd realizez că de fapt unele dorinți nu pot ieși afară. de la tristețea asta încep să ecranez, mă violentează întrebările tale. nu pot să gîndesc în perspectivă; poate crezi că sînt sălbatică? e și asta ceva cînd pleci de la miro. asta e un refugiu, e acaparator – să știi. îmi imaginez că traversez mai multe linii și uneori nu pot să explic, și atunci nu vreau să dau nici o explicație. o să stau cîteva zile la bunica. trebuie să obțin neapărat elementu. așa nu se mai poate. trebuie să renunț la bazin. închid. plec cu liftu.

20

4

trebuie să mă gîndesc la un nou aliaj. dar cine poate ști ce se poate întîmpla atunci cînd cineva ascute un creion. acum ies și-mi cumpăr un corn. mă simt ca-ntr-o familie de francezi. ce întrebări stupide – și complicațiile aste cu feng-shui...trebuie să adun cartoanele de pe balcon. pînă la urmă tot găsesc eu ceva nou, poate cîteva bucăți de scîrț scîrț – o să mă gîndesc eu și la altceva. sînt locuri unde putem ajunge numai mîncînd dulciuri. chiar ieri i-am transferat o parte din energie lui puk. o să fie un număr grozav. aici mi-au venit cele mai bune idei. nu-mi mai amintesc să mai fi fost vreun an în care să stau atît de mult pe gînduri. sper să se permanentizeze curiozitatea asta. am o strîngere de inimă cînd o spun. cred c-o să iau din nou liftul.

21

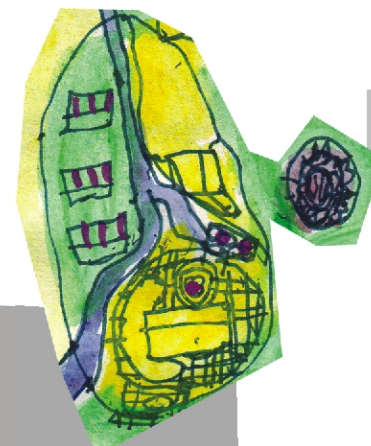
2

încă puțin și nu mai pot pretinde că-mi place să interpretez. începe să-mi fie frică de asta – în ultimul timp eșecut multe lucruri din inerție fără nici un feeling – chiar și atunci când ies sau mă întâlnesc cu cineva. fac totul dintr-un fel de „nu contează”; parcă mă plictisesc și parcă nu. o să continui așa. mâine o să vină gertrude și-o să vorbim din nou despre „injecția cu compot”. o să ne spargem de ris ca întodeauna. poate răspunsul meu nu există în exterior (icsul este cel mai fatal semn). prea mult dorm și mă uit la televizor. nu înțeleg de ce îmi doresc jucăria. mai bine merg în bucătărie. nu cred că-l mai sun. dar dacă așa simt înseamnă că nu-i nimic adevărat. tot încerc să fac ceva în sensul ăsta, în Instanța mea Supremă. termin țigara și mă duc să mă culc.

22

23

6

e un pic de admirație aici: mă bucur de descoperirea asta, deși ar fi fost mai interesant dacă se întâmpla mai înainte. poate că nu am acordat suficientă importanță fenomenului, și asta din cauza egoismului ..... într-un final o să ajung să redescopăr toate mișcărilor din jur. observ că linia corpului are o notă mai fermă, acumulez energie. totul devine mai elastic, mai ferm. și deși pînă la alb mai e mult, nu mai exclud posibilitatea existenței lui, care devine de fapt o evidență. lucru ăsta mă surprinde într-o anumită măsură, deoarece la mine, în condiții normale, acest alb nu există, e imposibil să fie. știu că tratez problema științific, dar altfel nu se poate. și cu toate astea, de cîte ori apare, pentru că a mai apărut, apare tot sub forma asta. azi a fost pentru a doua oară.

1

cred că mă-nfluențează prea mult omul cu „injecția cu compot”. după ce toată vara m-am chinuit să renunț la...știi tu la ce. crezi că e simplu? și unde mai pui că judec totul prin prisma unor lucruri pe care chiar tu mi le-ai spus și care mi se par fundamentale; pe care le repet și le spun și altora ori de câte ori am ocazia. nu-mi manifest de loc simptomele mele tipice, pentru că nu mă las atinsă, dar nici nu m-am așteptat să reacționez așa cum am reacționat, într-un mod atipic mie. fără crize, fără isterii. poate din cauză că-mi petrec o parte din timp ecranînd? cine știe? nu mă simt vinovată pentru ce s-a întîmplat; în nici un caz un pot fi acuzată – să zicem că o parte din vină îmi aparține – m-am complăcut? fals. așa a fost să fie. a ieșit cAeL. sper. nu am urmărit nimic. acum trebuie să închid.

24

1

3

nu se spune nimic despre cine fuge după 3,4,5 sau mai mulți iepuri. probabil că nici vînătorul ăla nu prinde nici unul, sau îl prinde pe cel mai nașpa pe care de fapt nici nu-l vrea; dar a alergat și el de frică să nu rămînă fără nici un iepure: fraierul! în loc să aleagă clar un iepure frumos și să fugă numai după el. ar fi făcut-o mai mult ca sigur dacă nu i-ar fi fost frică de eșec. ce mă enervează vînătorii ăștia. nu au pic de caracter. și dacă ecsistă undeva un vînător valabil și frumos care știe egzact ce vrea de la viață – sînt sigură că nici o cameră de luat vederi nu este în zonă ca să-l filmeze – și el aleargă non stop cu ochii pironiți pe spatele iepurelui. of, doamne, dacă ar ști el cît de mult îl mai iubesc. prostu, nici nu mă bagă în seamă.

25

1

0

așa simt. înseamnă că nu-i nimic adevărat. adică cum? vreau să-i sun pe amîndoi? de aia n-am sunat de două zile. toată lumea e ocupată. viața mea va deveni mai ușoară, voi avea un program, voi fi și eu ocupată, voi avea tot timpul ceva de lucru, voi avea treabă, voi avea ceva de făcut. și acum așa avea de făcut ceva, dar nu știu de ce...o, e așa de complicat. prima parte a zilei a trecut pe nesimțite, dar pe măsură ce se apropia seara a devenit tot mai plauzibil. stau lângă telefon ore întregi și-mi apropii nasu de buza de sus și mi se pare că miroase a fragi sau căpșuni sau iaurt. a venit el c-un plăsoi de pachete. p'urmă am discutat pînă tîrziu. a fost extraordinar, de vis. mai fumez o țigară și merg lângă el, pe saltea.

26

7

în același timp vreau să-l sun și pe pianist și mi se pare că dacă nu o fac acum...trebuie să mă abțin. cel mai important pentru noi acum e că mîine bob va juca un mic spectacol. tremur toată cînd mă gîndesc la ziua de mîine. vezi, după ce m-am tot plîns că n-am ce inventa, cu cine să vorbesc, uite de unde a sărit iepurele. și ce ditamai prelegere-o să fie. mai fumez o țigară, pe urmă mă duc să mă dau cu liftu. sînt plicticoase și spectacolele astea, mă enervează. n-o să dureze mult, clar. am forțat puțin pe ultima 100; văd că asta nu scade cu nimic din intensitatea S mele pentru ziua de mîine. o, nu, dimpotrivă! cum o să fie? va fi așa de adrenalin cum îmi imaginez acum? mai fumez o țigară și mă car la culcare. a, da, să nu uit...

27

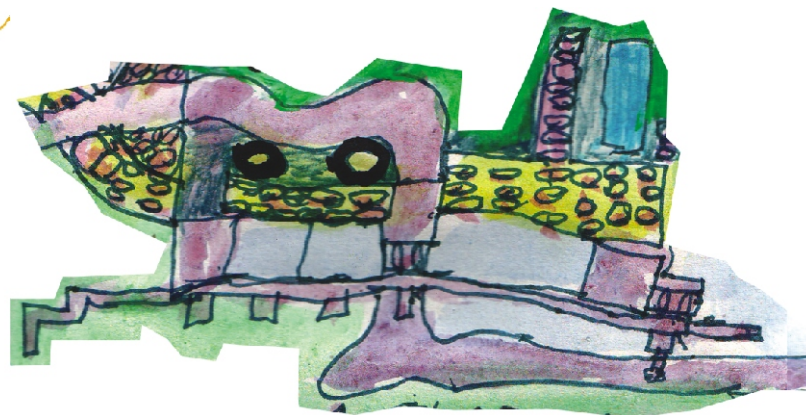

9

acum mă ridic și arunc ficu ăsta în budă. o să mă scap eu și de noua substanță. cred că-i de-ajuns. o să fac ordine peste tot: lună și bec ca la dentist. o să-mi aranjez manichiura într-un stil inovator. ah, ce idei! o să scriu un mesaj pe unghii – ce grozav! și pe urmă o să-i trosnesc o aiureală lui dan mincinosu . între timp o să-i termin burta și picioarele lui mr.stan. au! că tot se dă el în vînt după surprize. și acum să mai adaug ceva la listă:
c) îmi cer scuze pentru ecranări și blablaba. sînt ceva de groază.
b) din cauza a) am presimțit că nu se terimă în regentis. așa de kiki. (o să notez altceva legat de proiectul omul cu injecția)
f) să nu fie din milă și nici dintr-un motiv științific cunoscut de el.

28

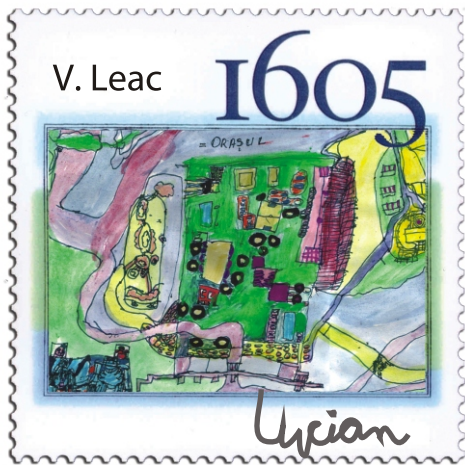
29

...acum să împrăștii frimiturile ce rapid coboară toți ciugulesc repede și cum își mai mișcă gîturile da să ascund foile se apropie timpul pe urmă o să-și bage degetul și așa în fiecare zi da poate că e mai bine așa.

Decisiv superioară lumii noastre care nu se sprijină arhimedic pe nici o evidență, cea a lui Lucian, retrasă într-un spital de nebuni ca într-un laborator de cercetări psihice, se întemeiază axiomatic pe două: primo, toți oamenii care au diplomat mor, secundo, milleniu-mul e o zi perfectă pentru roboțerii din pachete de țigări Assos, Dunhill și Rothmans și pentru întunericul, algebric calculabil, ascuns în măruntaiele lor. Evidențe într-atât de spermatice, încât din ele emană plotinian profuziuni de nivele de realitate, care mai de care mai trambulind-cristaline, populate de existențe dislexice și infailibil riguroase, năuce și enorm lucide, vorbărețe și incurabil taciturne. Vorbește, memorie nebună!

Radu Vancu

Am citit de două ori Lucian, și mi se pare că trebuie să-l citesc încă o dată, mult, mult mai atent ca să-l înțeleg. E o carte misterioasă, lacunară, una care intrigă și se cere descifrată. V. Leac se desparte aici în bună măsură de bufoneriile poetice care-i sunt imediat la îndemână, și intră pe un teritoriu nou. Lucian e un poem grav, de o tristețe aproape insuportabilă, fragil precum mințile personajelor care-l populează. L-aș prefața cu un vers din John Berryman: „Oricât ar dura lucrurile, oamenii dor mai tare”.

Rareș Moldovan

parteneri:
Biblioteca de poezie
TRlpod Film